Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 29
Mart 1994

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 29 Mart 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

© MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.
YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 20.000 TL.
Yıllık abone bedeli:
Yıllık 12 sayı: 200.000 TL.
Taahhütlü: 272.000 TL
Yurtdışı: DM 85
Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 numaralı hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mıstık**

Merhaba,

İlkbaharı ekonomik krizle karşıladık. Bunun sonucu olarak yaşadığımız sıkıntı dergimizi aksatacak boyutlara ulaştı. Şubat sayımızı güçlükle postaladık. İkinci cilt kapakları hazır olduğu halde henüz postalayamadık.

İlkbaharı yaz izleyecek. Güneşin sıcaklığı hepimizi bunaltacak. "Birazcık rüzgâr esse!" diyeceğiz. İşte size hem yazarlığı, hem de kendine özgü çizerliğiyle sevgili **Mıstık**'tan "*Rüzgârın Öyküsü*." Belki biraz serinlersiniz.

Kakalı bir öykü bu yaz sıcağında çekilir mi, bilemeyiz. Ama **Fatih Erdoğan**'ın "*Kakalar Günü*" öyküsünü kakasını yapamayan tüm arkadaşlarımız için sunuyoruz.

İstek üzerine şu bizim başbelası Veneranda'nın öykülerine daha sık yer vereceğiz.

Dergimizdeki öykülerin uzun olmasından yakınanlarınız oldu. Bundan sonra daha kısa öyküler yayımlayacağız, ama **Cengiz Asiltürk**'ün bu sayımızdaki "*Tütünler*"ini o kadar beğendik ki, uzun da olsa yayımlamadan edemedik.

Şimdi hemen 30. sayımızı hazırlamaya başlıyoruz. Dergimizi el birliğiyle bugünlere getirdik. Biz mutluyuz ve güçlüklerimizi gizlemeksizin sizlerle paylaşabildiğimiz için daha güçlüyüz. Mektup ve telefonlarınızla bize cesaret verdiğiniz için teşekkürler.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Kırmızıfare

Kilerdekiler

Dostlar Beni Hatırlasın ..... Âşık Veysel **3**
Tütünler ..... Cengiz Asiltürk **4**
Tanrıyla Çocuk ..... îpek Mursaloğlu **16**
Fındıkfaresi **19**
Onu Seviyorum (18) ..... Fatih Erdoğan **23**
Gazete (*Bay Veneranda)* ..... Carlo Manzoni **24**
Çocuklardık ..... Fatih Erdoğan **25**
Rüzgarın Öyküsü ..... Mıstık 26
Kakalar Günü ..... Fatih Erdoğan **32**
İpucu Bizden Çözümü Sizden ..... Turan Yüksel **38**
Bir Kitap Bir Yazar **40**

DOSTLAR BENİ HATIRLASIN

Ben giderim adım kalır
Dostlar beni hatırlasın
Düğün olur bayram gelir
Dostlar beni hatırlasın

Can kafeste durmaz uçar
Dünya bir han, konan göçer
Ay dolanır yıllar geçer,
Dostlar beni hatırlasın

Can bedenden ayrılacak
Tütmez baca, yanmaz ocak
Selam olsun kucak kucak
Dostlar beni hatırlasın

Aşık Veysel Şatıroğlu

Ne gelsemdi, ne giderdim.
Günden güne arttı derdim
Garip kalır yerim yurdum
Dostlar beni hatırlasın

Açar, solar türlü çiçek
Kimler gülmüş kim gülecek
Murat yalan ölüm gerçek
Dostlar beni hatırlasın

Gün ikindi akşam olur
Gör ki başa neler gelir
Veysel gider adı kalır
Dostlar beni hatırlasın.

1894 yılında Sivas'a bağlı Şarkışla ilçesinin Sivrialan köyünde doğan Aşık Veysel, yedi yaşında iken bir çiçek salgınında gözlerini kaybettikten sonra, babasının avunsun, eylensin diye verdiği kırık bir saza alıştıkça, Sivrialan'a gelip giden aşıkları dinledikçe duyarlığı gelişti. 1920'de anasıyla babası da ölünce kahırlı hayatında tek can yoldaşı sazı ve ağabeysinin çoluk çocuğuyla yalnız kaldı. 1928'den sonra Zara ve Hafik taraflarına gitti, bir iki köyde bir süre misafir edildi. 1931'den sonra tanınmaya başladı. Bir arkadaşının yedeğinde üç ay yaya yürüyerek Cumhuriyet'in onuncu yıldönümüne Ankara'ya ulaştı. İlk şiirlerini o milli bayramda Ankara'da söyledi, kahvelerde sazını çaldı. Yurdu dolaşmaya, gittiği yerlerde şiirlerini okuyarak sazını çalmaya başlaması bu tarihten başlar. 1973'te ölen ozan altı çocuk babasıydı.

KİTAPLARI :

Deyişler (Ankara, 1944), Sazımdan sesler (İstanbul, 1950), Dostlar Beni Hatırlasın (1970)

Tütünler

Cengiz Asiltürk

Res.: Mıstık

OYUN SAHAMIZIN bir bölümünü tahtalarla çevirdiler ve kamyonlarla getirdikleri çürümüş tütünü beklemeye aldılar. Tüm mahalleyi çürümüş tütün kokusu kapladı. Büyükler bu tütün konusunda bir sürü fikir öne sürüyor, tartışıyorlardı. Ogüş ile benim içimde büyük bir merak. Cemil Ağabey'ime tütünlerin oraya gitmek istediğimizi söyleyince:

"Hafta tatilini bekleyin, hep birlikte gideriz," dedikten sonra pazar sabahına kadar tahtalar arasına yığıla yığıla iki ev boyu yükselen tütünlere uzaktan baktık. Babamın boyunda tahtalarla çevrili olan tütünlerin uyandırdığı merak dayanılır gibi değildi. Ogüş :

"Eğer tahtaları aşıp tütünleri eşeleyebilirsek belki tüm sigaraları bulabiliriz. Çünkü bu tütünler Tekel'in artığıymış," dedi.

"Tekel ne Ogüş?"

"Sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Tekel sigara fabrikasının adı. Orada büyük makinelerle sigara yapılıyormuş."

"Nereden duydun bunları?"

"Babamlar konuşurken duydum. Kadın işçiler de varmış orada. Annem de girmek istiyor ama babam 'koskoca briketçi Foter'in hanımı sigara fabrikasında çalışıyor dedirtmem,' diyor. Ben de istemiyorum."

"Neden?"

"Annem oraya girip çalışırsa sigaraya başlar. Sigara içen birisinin beni öpmesini hiç istemem. Hem annem de o zaman sigara kokar."

"Hem annem işe girerse yemeği kim yapacak? "

"Bak, o da var."

Pazar sabahı yatağın içinde oturmuş bunları konuşuyorduk. Annemin kahvaltıya çağıran sesiyle içimi bir sevinç doldurdu. Zira Cemil Ağabeyim de böylece kalkmış olacaktı. Sonra da

tütünlüğe gidecektik.

Ama annem onu uyandırmamamızı söyledi. Hafta boyu okula gitmek için erken kalktığından hiç değilse pazar günleri uyumasını istiyordu. Gerçi cumartesi de tatil olacakmış gelecek yıl. Böylece Cemil Ağabeyimle daha çok birlikte olacağız.

Boynumuzu büküp kahvaltı masasının çevresindeki yerimizi aldık. İsteksiz isteksiz yiyorduk. Canım hiçbir şey istemiyordu. Yemeden kalkmamıza da izin verilmiyordu. Kahvaltı yapma işkencesinden kurtulmak için Ogüş'ün öğrettiği yöntemi kullandım. Kazayla çarpar gibi yaparak çayımı döktüm. Annem de bana bağırınca boynumu büküp sofradan kalktım. Böylece de kahvaltı yapmaktan sıyırdım. Annem arkamdan :

"Sen birazdan dolabın başına dikilir, peynir ekmek almaya kalkışırsın. Seninle o zaman görüşeceğiz," diye bağırdı.

Vakit kaybetmeden koşup Metinlerin oraya vardım. Bahçe kapısının aralığından elimi sokup kapıyı açtım. Alev sevinçle üzerime sıçrayıp burnumun ucunu yaladı. Kendisiyle oynamam için çabalıyordu. Metinin anneannesi dut ağacının gölgesindeki tahta kerevetin üzerine oturmuş, sabahın

temiz havasından yararlanarak kahvaltısını yapıyordu. Elini öptüm, o da beni öptü:

"Bak şu masanın üzerinde bardaklar var. Bir çay bardağıyla çay kaşığı al gel de sana çay koyayım," dedi.

Söylediklerini yaptım, köpüklü bir çay doldurdu bana.

"Metinle bugün tütüne gideceğiz, o hâlâ uyuyor mu?"

"Geç yattı. Şu camı elinle tıklat, uyanır. Camın arkasında yatıyor. Somyası pencerenin önünde. Sen camı tıklat, uykusuna hafiftir o."

Çayımdan iri bir yudum aldıktan sonra masanın üzerine bırakacaktım ki Alev sıçrayıp burnumdan yalamak isteyince çayımı döktü. Bardağın kırılmaması büyük şanstı doğrusu. Daha sabahın bu saatinde iki çayı döküyorum.

Pencerenin oraya gidip camı iki kez tıklattım. Metin beyaz perdeyi araladı. Gözleri kızarmış, şişmişti. Benim olduğumu anlayınca gözlerindeki çapakları temizleyip yorganı üzerinden atarak kalktı.

Anneannesiyle biz otururken o giyinip yanımıza geldi. Kısa pantolonunu giymişti, benim gibi.

"Nereye gideceğiz Mistik? "

"Tütünlere."

Anneannesi:

"Üzerinizi kirletmeyin, annelerinizden dayak yersiniz sonra.

O tütünlerin kokusu da bir mahalleyi aldı. Sakın bulaşmayın. Hem kaşıntı yapar hem de tütün lekesi çıkmaz elbiselerinizden."

Alev, oynamak için can atıyordu. Figen Nine:

"Metin şuradan bir şeyler atıştır da çık. Aç dolaşma, çok da geç kalmayın," dedi.

Metin'in kulağına, "Yanına kibrit de al," dedim.

Metin eve girip çıktı. Elindeki küçük poşete peynir, zeytin ve ekmek koydu. Figen Nine'nin elini öpüp yürüdük. Kibritin sesi çıkmasın diye Metin onu eline almış ve cebine sokmuştu. Çevresi çiçekler, yeşilliklerle kaplı çakıl döşeli yoldan üzeri sarmaşıklarla örtülü tahta kapıdan çıktık. Tozlu yola geldiğimizde Metinlerin evinin sadece çinko damı, ağaçlar arasından üçgen şeklinde görülebiliyordu.

"Gidip Irfan'ı da alacağız," dedim.

Yürüdük.

Güneş bir hayli yükselmiş olmasına rağmen mahalle derin bir sessizlik içindeydi. İnsanlar uyuyarak pazarın keyfini çıkarıyordu. Mahalleden iyice uzaklaşmıştık. Arkamızdan bir ayak sesi duyduk. Alev yolun tozlarını kaldırarak bize doğru koşuyordu. Uzun tüyleri dalgalanıyor, pembe dili sarkıyordu. Kollarımı açıp beklediğimi görünce iyice hızlandı. Gelip üzerime atladı, burnumu yaladı. Etrafımızda zıplayıp oyunlar yaptı:

"Onu geri yollama Metin. O da bizimle gelsin," dedim.

Alev, Metin ve ben kanalın mikroplu, yeşil sularına bakarak yürüyorduk, İrfanların evinin oraya doğru.

Alevin saldırdığı sokak kedisi kaçıp duvara tırmanmasaydı

parçalanabilirdi. Alev vahşi bir köpek değil ama nedense kedileri hiç sevmiyor. Aynı evde yaşadıkları halde Metinlerin kedisi onu görünce köşe bucak kaçıp ortalıkta görünmüyor. Alev eve giremeyeceği için onu gören Boncuk ya eve kaçıyor ya da çatıya tırmanıyor. Bunları düşünerek yürüyordum. Metin poşetten ekmekle peynir çıkartıp ekmeği üçe bölerek içine peynir koyduğu parçayı bana verdi. Peynirli ekmekleri ısırarak yürürken :

"Metin, yarın Alev ile Boncuk'u birbirlerine alıştırmaya çalışalım mı? Bence onları dost yapabiliriz."

"Yapamayız, onlar ezeli düşman. Boncuk fırsatını bulsa Alev'in gözlerini oyar pençeleriyle. Alev de onu bir eline geçirse doğduğuna pişman eder."

"Ama ilk başta saldırsalar bile alışabilirler."

"Alışamazlar onlar birbirlerini çekemiyorlar, kıskanıyorlar. Ama çok istiyorsan deneyebiliriz."

"Bence deneyelim."

İrfanların mahallesine girdiğimizde gün çoktan başlamıştı. Çingene kadınları tornetlerine, kamıştan örülerek yapılmış çamaşır selelerini, sepetleri, naylon çamaşır leğenlerini, su kovalarını yerleştirmiş; işe çıkmak üzereydiler. Yaşlı çingeneler, evlerin önünde, yer sofralarında kahvaltılarını yapıyor, sigara içiyorlardı. Çocuklar oyun oynamaya başlamışlardı bile.

Ne güzel şu çingeneler mahallesi herkes erkenden kalkıyor.

"Susun çocuklar, babanız uyanacak, sabahın bu saatinde gözünüze çöp mü düştü," diye kızan yok.

Mahalleye vardığımızda, köpekle girdiğimizi gören köpekler on metre kadar uzaktan çevremize toplanıp havlamaya başladılar. Alev de bir kez havladı, hemen onun boynundan tutup okşayınca dalaşmaktan vazgeçti. Diğer köpekler iki adım öne çıkıp bir adım arkaya çekilerek havlıyorlar, çemberi daraltırken köpek sesleri evler arasında yankılanıyor, karşı mahalleye kadar uzanıyordu. Yaşlı çingenelerden biri yerden aldığı taşı köpekleri dağıtmak için yavaşça üzerlerine atarak: " Hoşt... Hoşt... Hadi bakiim,"

dedi.

Oyun oynayan çocukların arasında İrfan'ı bulamayınca evlerine doğru yürüdük. Onun küçük köpekleri duvarın dibinde, güneşin tatlı sıcağı altında kıvrılıyorlardı. Tatlı sesleriyle bir iki havlayıp yerlerine sokuldular.

Kapının önüne vardığımızda içeriden gaz ocağının pompalanma sesi geliyordu. Pompalanan ocağın şiddetlenen yanış sesi boş odayı dolduruyordu. Gözlerimiz karanlığa alışınca köşedeki yatağı seçebildim. Yatağın içinde iskelet kadar zayıf İrfan. Gözleri, karanlığın içinde yeşil boncuklar gibi pırıl pırıl, saçları birbirine yapışmış. Diğer köşede gaz ocağını pompalayan annesi, bizi kapıda görünce tanıdı:

"Gelin çocuklar. İrfan iki gündür hasta yatıyor."

Allahım o kadar fakirler ki! Bir oda evde hemen hiç eşya yok. Biz ayakkabılarımızı çıkarırken kadın küçük pencerenin önüne gerili kirli beyaz bezi, perde gibi sağa doğru sıyırıp toplayınca içeriye temiz ışık doldu. İrfan'ın yatağının başucuna gelip oturduk. Rengi o kadar soluktu ki. İpince parmaklarıyla elleri plastik gibi duruyordu. Ellerini tuttum, gülümsemeye çalıştı. Metin cebinden İrfan için çıkarttığı ekmekle peyniri ona verdi. Ellerinden tutarak kalkmasına yardım ettim. O kadar zayıf, o kadar zayıftı ki. Peynirli ekmeği güçlükle çiğniyordu. Metin poşetteki siyah zeytinleri poşetle birlikte İrfan'ın annesine vererek:

"Bunları İrfan için getirdik," dedi.

Kadın poşeti aldı.

"Biz de İrfan'ı alıp tütünlerle oynamaya gidecektik. Bizim oraya fabrika artığı tütünleri depoladılar. Çevresi tahtalarla çevrildi," dedim.

İrfan:

"Siz gidin. İyileştiğimde yine oynarız. Eğer iyileşirsem ben de rayların arasına yatacağım. Bunu yapabilirim. İsterseniz üçümüz birlikte yatarız. Tren gider ve arkasından bakarız. Tıpkı Ogüş gibi. Bu gösteriyi mutlaka yapacağım."

İrfan'ın annesi :

"Siz oturun çocuklar," diyerek evden çıktı. Biz konuşurken de birazdan geldi. Arkasından da yaşlı bir çingene girdi. Biz kenara çekildik. Beyaz saçları ve sakalları uzayarak birbirine karışmış, berbat bir halde ter kokan ihtiyar, çingene doktoru olmalıydı. Gaz ocağını isteyip ateşin üzerinde ısınmakta olan boş alüminyum tavaya yeleğinin cebinden çıkarttığı kuru çiçekleri atarak, kadının ıslattığı bezi İrfan'ın alnına koyup çiçeklerin yanmasını beklemeye başladı. Tavanın içindeki nohut taneleri kadar küçük olan çiçekler yanmaya başlayınca evin içini yanık çay kokusu doldurdu. Çiçek kurulan biraz daha ateşte kalınca sigara koyuluğunda dumanlar çıkartarak yanmaya başladı.Yaşlı çingene tavayı ateşten indirerek yatağın içinde iyice doğrulttuğu İrfan'ın burnunun önünde dolaştırdıktan sonra, başının üstünde daireler çizerek gezdirdi. Gözlerini kapamış dualar okuyor, tavayı ağır ağır çeviriyordu. Tavanın içindeki dumanlar bitinceye kadar

bunu yaptı.

Tavayı bir kenara koyup îrfan'ın başındaki ıslak bezi aldı. Elini onun alnına koyarak:

"Ateşi düştü. Böylece kıpırdamadan iki gün yatsın, bir şeyi kalmaz. Turp gibi olur," dedi.

Buna sevindik.

İrfanla vedalaşarak oradan ayrıldığımızda Alev kapının önünde uzanmış bizi bekliyordu. Geldiğimiz yoldan dönerken, çingeneler mahallesinden çıktığımızda yolun kıyısındaki evlerde kahvaltı masaları balkonlara kurulmuş, insanlar kahvaltılarını yapıyorlardı. Cemil Ağabeyimin sınıf arkadaşı Ayşegül'lerin ordan geçerken Ayşegül beni tanıdı.

"Nereden geliyorsun Mistik," dedi.

"İrfan'a gittik Ayşegül Abla. Bak bu Metin. Metin ile İrfan'a gittik, o hasta olmuş. Çingene doktor geldi."

"Cemil Ağabeyine selam söyle."

"Baş üstüne. Afiyet olsun."

Ayşegül'ün annesi:

"Annene selam söyle Mistik. Doğum yaptı mı?"

"Hayır, bir hafta varmış," dedim.

Metin ile hızlı yürümeye başladık. Güneş bir hayli yükselmişti. Cemil Ağabeyim çoktan uyanmıştır. Belki bizi beklemeden giderlerdi. Gidip gitmediklerini öğrenmek için eve uğramak gerekiyordu. Eve gidince de tekrar çıkmama tehlikesi vardı, Metinle istiflerin arkasına gizlenip ortalığı dinledikten sonra, işaret parmağımla başparmağımın arasına aldığım alt dudağımı içime çekerek ıslık çalmayı öğrendiğimden bunu kullandım. Islığı çalar çalmaz Ogüş'ün balkona çıktığını gördüm. El işaretleriyle onu çağırdık. Ogüş içeri girip çıktıktan sonra balkondan sarkıp inerek yanımıza koştu:

"Annemle babam kapının orada oturuyor. Cemil Ağabeyim de birazdan buraya gelecek, onu burada bekleyelim. Babamla annem de tütün kokusundan şikâyetçi. Mahallenin hastalık kapacağını söylüyorlar.

"Arkadaşlar, işimiz bitince ellerimizi sabunla yıkayacağız," dedim.

Metin, kabuk bağlamış olan dizimdeki yaranın kabuğuyla

uğraşıyordu. Kabuğun kenarından tutuyor:

"Acıyor mu Mistik," diyordu.

"Hayır," dediğimde kabuğu biraz daha kaldırıyor, alttan tuz kadar beyaz, taze deri çıkıyordu.

Cemil Ağabey'im geldiğinde öğle olmak üzereydi. Briket istiflerinin oradan gizlenerek yürüdük. Tütünleri çeviren tahtalar öyle yüksekti ki. Cemil Ağabey'im kalın bir ipe ihtiyacımız olduğunu söyleyince, Metin evlerine gidip bu ipi bulabileceğini söyledi. Biz ise tahtaların gölgesinde oturduk. Çayırların arasından fışkıran renk renk çiçeklere konup kalkan bal arılarıyla ilgilendik. İlk kez bal arısı görüyordum. Cemil Ağabey'im bu konuda bir hayli bilgiliydi. Güzel arıların özelliklerini anlattı bize. Tüm bu bilgileri derslerden öğrenmişti. Demek okul bu kadar güzel bilgiler veriyor. Cemil Ağabey'im önündeki çiçeğe konan bir arıya yavaş yavaş yaklaştı, onu yakalayacaktı. Heyecanla bekliyorduk. Ağır ağır yaklaştı, işaret parmağıyla başparmağı arasına aldığı kanatlardan aniden sıkıca tutuverdi. Arıcık onun elinde çiçeğine sarılmaya çabalayarak havaya kalktı. Cemil Ağabey'im arıyı bize yine tanıtmak için ortaya getirdi:

"Ayaklarının ucunda gözle zor farkedilecek çıkıntılar vardır. Bunlar sayesinde arılar her yere tutunabilir."

"Demir direğe tutunabilir mi?"

"Elbette Mistik. Cama bile tutunur. Bu saydam kanatlarsa saniyede yüzlerce defa açılıp kapanarak arının uçmasını sağlar. Arılar aslında toplu olarak yaşarlar."

"Şu kıçındaki ne?"

"Şimdi oraya geliyoruz." Kıçındaki küçük hortum ile çiçekten emdiği balı vücudunda iyice işleyerek peteklere bırakır. Getir, avucuna bal yaptıralım," dedi

"Cemil Ağabey'imle Ogüş'ün gülmelerinden bir şeyler çıkarttım, ama bir arının bal yapışını görme merakını da yenemeyerek avucumu açıp uzattım. Cemil Ağabey'im kanatlarından tuttuğu arıyı bırakır bırakmaz böcek, kıçını meraklı bakışlarımız arasında avucumun ortasına değdirdi ve acıyla bağırdım. Elimi sallayarak, tepinerek ağlamaya başladım. Avucum,

sigarayla bastırılmış gibi yanıyordu. Cemil Ağabey'imin, üzüldüğünü görünce ağlamayı bıraktım. O da, hâlâ elimde olan arının iğnesini çıkartmak istedi. Elimi uzattım, Ogüş'ün yakasındaki iğneyle çıkarttılar onu. Cemil Ağabey'im avcumun içindeki arı iğnesinin çıkartıldığı küçük yaranın kanını emip yere tükürdü. Artık ağlamayı bırakmıştım.

Metin annesinin çamaşır ipinden kestiği iki-üç metre kadar iple yanımıza geldiğinde ağabeyim benim gönlümü çoktan almıştı. Hatta vicdan azabından olacak, bana eskisinden de iyi davranıyordu.

Tütünlerin yanına girebilme heyecanıyla bir anda her şeyi unutup planlar yapıyorduk. Önce benim girmeme karar verildi. Cemil Ağabey'im eliyle tahtalara tutunarak kambura yattı. Ogüş ve Metin'in yardımıyla Cemil Ağabeyimin belinde ayağa kalktım: "Haydi kalk," dediğimde ellerimi tahtaların uçlarına uzatıyordum ama yetişemiyordum. Cemil Ağabey'im Ogüş ve Metin'in yardımıyla hafif hafif ayağa kalkıyor, ben de onun belinden omuzlarına doğru yürüyordum. Ayaklarımın ucuna kalkıp iyice uzanarak tahtaların uçlarından yakaladım. Cemil Ağabeyim biraz daha kalktı ve elleriyle de ayaklarımın altından itelemeye başladılar.

"Haydi zorlayın," diye bağırıyordum. Ama kendim hiç güç harcamıyordum. İçimden de" elimi arıya sokturursunuz ha. Zorlayın

biraz daha," diyordum. Onların tıslamalarına için için gülerek:

"Ha gayret çocuklar, biraz daha," diyordum. Onları bir hayli uğraştırdıktan sonra kendimi birden bire yukarıya çekip, hemen hemen tahtaların boyunda olan tütünlere, kendimi tepemin üzerine bıraktım.

Ovv! Ne kadar çok tütün bu böyle. Kamyonlar dolusu tütün.

Cemil Ağabey'imin attığı ipin ucunu tahtalara bağlayıp diğer ucunu aşağı sarkıttım. Onlar da ipten tırmanarak kendilerini yukarı çektiler.

Hemen ortalığa dağılıp tütünleri eşelemeğe başladık. O kadar çok içime hazır sigara taneleri vardı ki. Kırılmış, hatalı sarılmış, upuzun sarılmış, filtresi bozuk.

Topladığımız sigaraları bir yerde biriktirdik. İşimize ,o kadar dalmıştık ki bekçinin geldiğini hiçbirimiz fark edememiştik. Bekçiyi, iyice yaklaştığında fark eden Ogüş :

"Kaçın," diye bağırarak sigaraları topladığımız poşedi aşağıya atıp ipten kayarak kaçtı. Ondan sonra ben aynı yoldan aşağı indim. Cemil Ağabeyim yakalanacakken bekçinin ayağının tütün tümseğine takılarak düşmesiyle kendini kurtardı ve o anda ipten kayarak indi. Metin ipin olduğu yönden ters bir yöne kaçmıştı. Bekçi ayağa kalkıp onun peşine düştü. Metin de çok tehlikeli bir yerden tahtaları geçmeye çabalarken ayakları içeride, belden yukarısı dışarıda olarak asılı kaldı. Asıldığı yerde çırpınırken de bağırıyordu:

"İmdat! İmdat!"

Şaşkınlıktan donup kalmıştık. Metin, takıldığı yerden kurtulsa daha fena olacaktı. Çünkü aşağı düşüp tepesinin üzerine çakılacaktı. Ogüş:

"Metin, içeri dön, sağa doğru koş, ip orada," diye bağırıyordu.

Bekçi Metin'in çığlıklarına aldırmadan arkadan gelip onu yakaladı ve içeri çekerek kıçına bir şaplak indirdi. Metin acıyla bağırarak ağlamaya başlayınca yerden birer taş alıp bekçiye :

"Arkadaşımıza vurursan kafanı kırarız, " dedik. Elimdeki taşı kafasını hedef alıp fırlattım. Bekçi

eğilmeseydi kafasına gelecekti. Adam birden Metin'i bırakıp:

"Tamam tamam arkadaşınıza vurmuyorum. Taşları bırakın. Bu tütünü sizden kıskanıyor değilim. Zaten yakılacak bunlar. Hasta olursunuz diye size burada oyun oynatmıyoruz." dedi.

"Tamam, biz ellerimizi yıkayacağız."

Metin ipten ağlayarak kayıp indiğinde hâlâ korkuyu üzerinden atmış değildi.

.....

Çamaşır ipini kestiği için Metin annesinden dayak yedi ve bugün evden çıkmama cezası aldı.

Biz topladığımız sigaraları işçilerimize vererek büyük puanlar aldık.

İşçi Memet otuz santimlik sigaraları içerken keyifli kahkahalar atıyor, altın dişleri pırıl pırıl parlıyordu. Sigaraları onlara verirken bizden aldıklarını anne ve babalarımıza söylemeyeceklerine dair söz aldık.

Akşama doğru annemin içine ekmek ve diğer yiyecekleri koyduğu sepeti sırtıma attığım sopanın ucuna takarak rayların kenarındaki tozlu yoldan Metinlere gittim.

Metin'in anneannesi onun ip için annesinden dayak yediğini söyleyince annesine görünmeden oradan ayrıldım, yiyecekleri İrfan'a götürdüm.

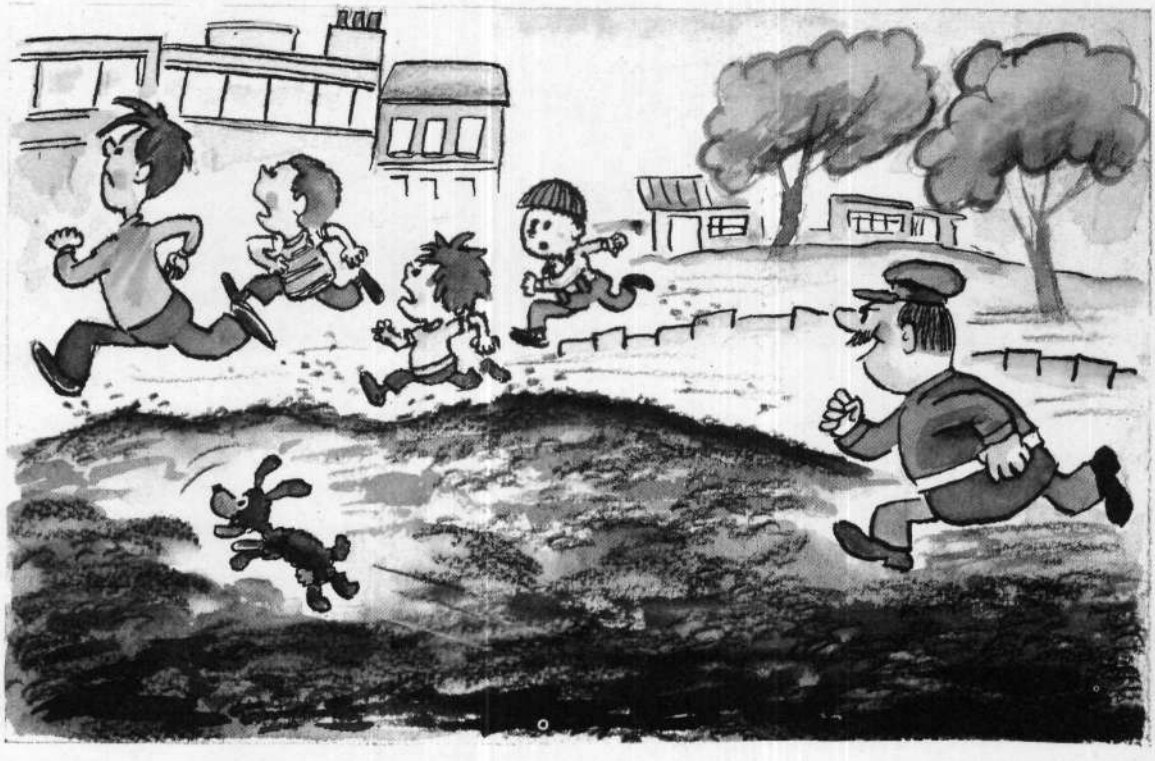

TANRIYLA ÇOCUK

İpek Mursaloğlu
Resimler: Sibel Demirtaş

BİR KIZILDERİLİ kabilesi akan ırmağın yanına yerleşmişti. Kabilenin başında zayıf, ince, yaşlı ve bilge bir reis bulunurdu. Her şey yaşlı reise danışılırdı. Bir derdi olan hemen ona koşar ve derdine derman arardı. Bir gün kabilenin çocuklarından olan Küçükgöz adında bir çocuk reisin yanına gitti. Ve

"Büyük reis, sana bir soru sormam gerek," dedi.

Reis küçük çocuğun sorusunu pek merak etmişti. Çocukların her zaman parlak bir zekâya sahip olduklarına inanırdı.

"Sor bakalım Küçükgöz," dedi, büyük reis merakla. Küçükgöz:

"Tanrının her zaman gökler kadar büyük olduğunu söylüyorsun. Tanrı o kadar büyük ise kocaman gözleri ve kulakları olmalı değil mi?"

"Evet," dedi, büyük reis. Biraz şaşkındı, çünkü gerçekten arkasından gelecek soruyu merak etmişti.

"Peki öyleyse, benim ona günlerdir sorduğum soruya neden cevap vermiyor?" dedi. Küçükgöz, üzgün bir tavırla.

Bu soru yaşlı reisin çok hoşuna gitmişti. Önce yüksek sesle güldü ve:

"Ne soruyorsun Tanrıya?" dedi. Küçükgöz,

"Tanrıya neden diğer çocukların benimle oynamak istemediğim soruyorum," dedi.

Büyük reis, "Benimle gel," dedi ve onu bir uçurumun kenarına götürdü. Küçükgöz'e dönerek,

"Şimdi sorunu bağırarak bir kez daha soracaksın ve sana gelen cevaba da cevap vereceksin," dedi.

Küçükgöz büyük reisin dediğini aynen yaptı. Uçurumun kenarında olduğu için sorusu biraz sonra yankılanarak kendisine geri döndü. Ve kendi sorusuyla karşılaşmış oldu. Şimdi artık büyük reisin dediği gibi, verilen cevaba cevap vermesi gerekiyordu.

Büyük reis, "Haydi cevap ver, neden çocuklar seninle oynamak istemiyorlar?" O zaman küçük çocuk başını öne eğdi ve:

"Çünkü ben yaramazlık yapıp, onların oyunlarını bozduğum için," dedi.

Büyük reis:

"İşte gördün mü?!. Tanrı'dan cevap beklemeden önce kendi sorularına kendin cevap vermelisin. Çünkü yaptığın her işten Tanrıdan önce sen sorumlusun," dedi.

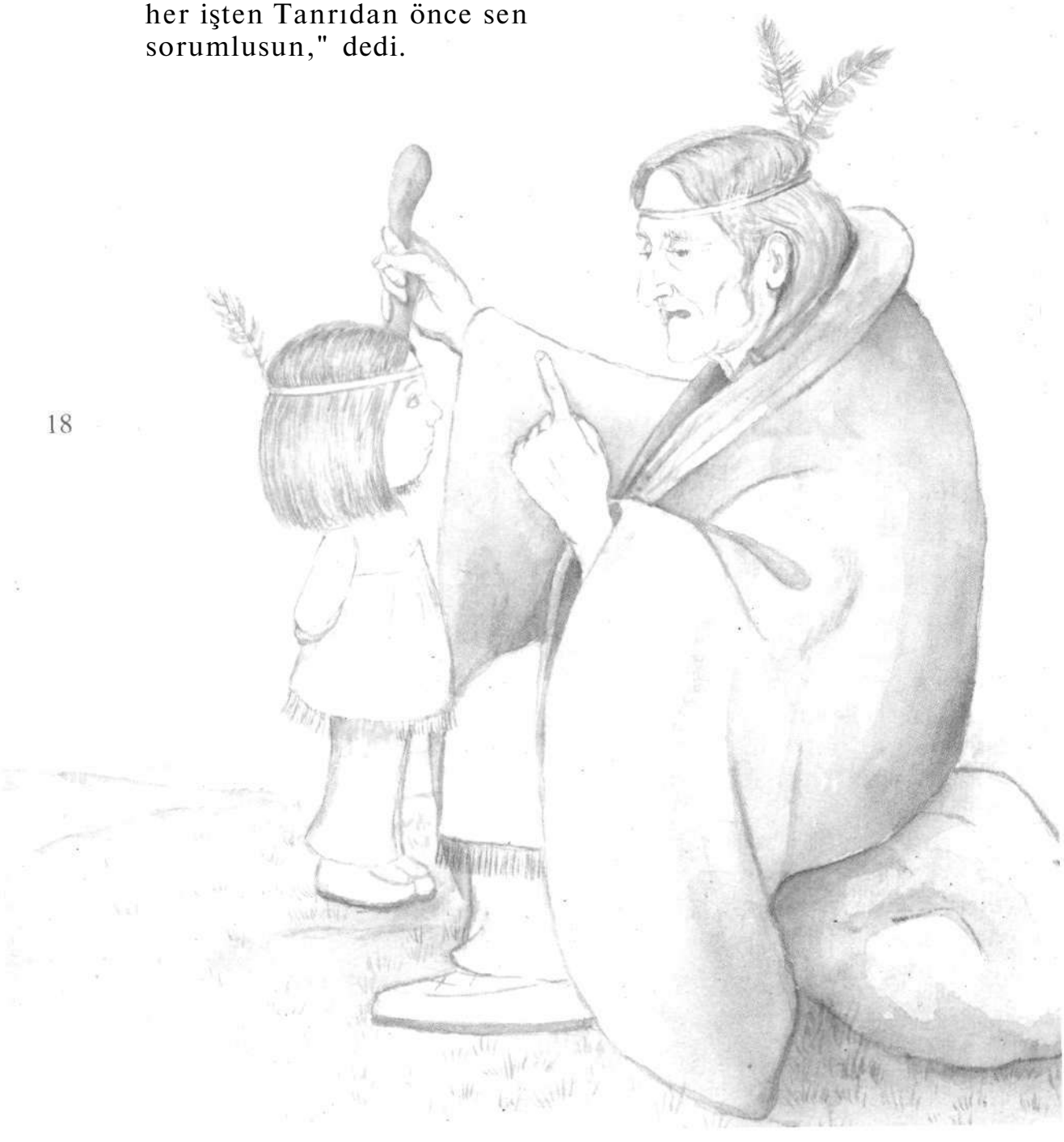

Fındıkfaresi
Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

ÇEVREMİZ ELDEN GİDİYOR

ÇEVRE NEDİR ve biz onu korumak için ne yapıyoruz, bir düşünün! Çöp atmayan kimse var mı? Tabii ki çöp dökmek herkesin en doğal hakkı; atacağız ama nereye atacağız, yer kalmadı. Herkes, "Yaa çöp kutusu çok uzak oraya gidemem," deyip olduğu yere atarsa hem kendi geleceğini hem hepimizin geleceğini kirletmiş olur.

Yalnızca bunlarla kalsa harika. Daha neler neler var... O pis fabrika atıklarına ne demeli. Tabii ki suç fabrikaların değil. Sanayileşmeyelim demiyorum ama fabrika kuranlar gerekli arıtma tesislerini kursun. Devlet de çevreyi kirletmemek için önlem almayanlara izin vermesin. Bugünümüzü ve geleceğimizi düşünmeden gelişenleyiz. Bugünkü sanayileşme tam bir komedi. Bir taraftan sanayileşiyoruz diye seviniyoruz, bir taraftan da gelecek yok oluyor diye üzülüyoruz.

Üstelik hayat kaynağımız ormanlar da yok oluyor. Bizim okulumuzda ağaçların yok olmasını önlemek için kullanılmış kağıtları topluyoruz. Çünkü hesaplarsak,

- 1 ton kullanılmış kağıt tam 17 büyük ağacın kesimin önler.
- 1 ton kullanılmış kağıt tam 4100 km/ saat enerji tüketimini engeller.
- 1 ton kullanılmış kağıt tam 25900 litre suyun harcanmasını engeller.

Bu yazıyı okuyan tüm çocuklara, okullarında kâğıt toplama kampanyası açılmasını önermeleri için sesleniyorum.

Bunları söyledikten sonra gerisi size kalmış.

Işıl *Cinmen*

BARIŞA ÇAĞRI

(1994 yılı için tüm dünyaya...)

Bir çocuk ağlıyor, Bosna-Hersek'te
Bir çocuk ağlıyor, Somali'de
Bir çocuk ağlıyor, orada bir yerde
Çocuklar ağlıyor yakın ve uzakta

Ağlıyor da, tüm dünya
NEDEN SEYREDER DURUR?

Bir ana ağlıyor gözleri yaşlı
Bir baba dövünür, yüreği yaslı
Bir dede, bir nine yanar kahrolur

Olur da, tüm dünya
NEDEN SEYREDER DURUR?

Koca koca insanlar
Sözüm sizedir
Bu kavga, bu savaş
NEDEN? NİYEDİR?

Neyi paylaşamaz, bölüşmezde
Kan, ölüm, gözyaşı ve savaş
Bu kin kimedir?
Ben barış, ben çiçek
Ben sevgi, deniz, güneş isterim
Ben kardeş, ana, baba
Dost, akraba ve arkadaş isterim
Ben kavgasız, savaşsız
Gözyaşsız bir dünya isterim
İsterim de tüm dünya
NEDEN SEYREDER DURUR?

Uzatın elleri eller birleşsin
Kardeşliğe, barışa diller sözleşsin
Gülsün gözler hep şarkılar söylensin
İnsanlar -ne olur- savaşlarda ölmesin
Barış ve kardeşlik isteriz de
Tüm dünya NEDEN SEYREDER DURUR?

Neva Öztulga

EVRENİN SIRRI

Nedir bu esrar yıldızlardaki?
Nedir bu esrar aydaki?
Nedir bu esrar gökyüzündeki?
Bilmiyorum... Bilmiyorum ama
Merak ediyorum
Her gece göz kırpar yıldızlar muzipçe
Belirir aydedenin gülümsemesi hava kararınca
Her gece... her gece
Anlamıyorum, anlamıyorum
Nedir bu esrar, bu sır, bu gizem?
Hava kararınca ben penceremde
Bakıyorum, her gece, her gece.
Baktıkça gökyüzüne karışıyor kafam
Çözemiyorum, çözemiyorum.
Soruyorum yıldızlara
Nedir bu gizem? Söylemiyorlar, söylemiyorlar
Nedir bu esrar evrendeki?
Bilmiyorum, ama merak ediyorum.

Evren gizemli
Belki birazcık ben de...

Aslı Sağlam

Bir Arkadaş Kazanmak

O GÜN, öğretmenimiz sınıfa ufak-tefek bir çocukla girmişti. Bizlere dönerek "Çocuklar, bu yeni arkadaşınız Aykut. Onunla çok iyi arkadaş olacağınıza eminim. Haydi ona 'Hoş geldin,' deyin," dedi. Hep bir ağızdan "Aramıza hoş geldin Aykut," diye bağırdık. Aykut, bizi yalnızca gülümseyerek, başıyla selamladı. Öğretmen, yalnız oturduğum için Aykut'u benim yanıma oturturken bizi tanıştırdı. "Aykut, bu arkadaşın Doğancan, anlaşacağınıza eminim," diyerek masanına döndü. Ben fısıltıyla " Merhaba Aykut. İyi ki geldin. Yalnız oturmaktan sıkılmıştım. Seninle iyi birer dost olacağımıza inanıyorum. Bizim sınıfın çocukları ve öğretmenimiz çok iyidir. Göreceksin..." diyerek, onun konuşmasını bekledim. Ama o, yine gülümseyerek başını salladı. Onun çok mahcup olduğunu düşünürken öğretmeniniz derse başladı.

Teneffüse birlikte çıktık. Tabii peşimizden bütün sınıf arkadaşlarımız da geliyordu. Herkes tek tek kendini tanıtıyor, çeşitli sorular soruyordu. Öyle ki Aykut'un cevaplamaya fırsatı olmuyordu. Soru yağmuruna tutulmuştu. Çilli yüzüne çok yakışan, mahcup gülümseyişle başını sallayıp duruyordu. Zilin çalmasıyla derin bir iç çekti. Sanki kurtulduğuna seviniyordu. Sıralarımıza döndük. Öğretmenimiz geldi ve derse başladı. Yeni bir konu işliyorduk. Öğretmenimiz bir ara Aykut'a dönerek "Aykut, geldiğin okulda bu konuları işlemiş miydiniz?" dedi. Aykut, anlamamış gibi bakıyordu. Öğretmen yanımıza kadar gelip soruyu tekrarlayınca, Aykut başı önde ayağa kalkarak " Ay... ay...aynı...ko...ko...konu..." daha fazla devam edemedi. Bütün arkadaşlar ve öğretmenimiz şaşkınlıkla ona bakıyorduk. İlk şaşkınlıktan sonra birkaç arkadaş gülüşmeye başladı. Öğretmenimiz susmamızı işaret ediyordu. Aykut olanların üzüntüsüyle koşarak sınıftan çıktı. Öğretmenimizden izin alarak peşinden gittim. Onu kantinde ağlarken buldum. Doğrusu zor bir durumdu. Ne söylemeliydim, nasıl davranmalıydım hiç bilemiyorum. Beni görünce başını kaldırarak yanına oturmamı işaret etti. Sonra güçlükle hayat hikâyesini yazarak anlattı. Küçükken köpekten korkmuş ve o günden beri kekeliyormuş. Mahallede arkadaşlarının alayları, peşinden okullu olunca okul arkadaşlarının alayları onu canından bezdiriyormuş. Son okulundan da bu yüzden ayrılmış. Kimse durumu bilmesin diye öğretmene bile söylememişler kekeme olduğunu. Geçen sene gittiği bir doktor böyle şok sonucu olan kekemeliklerin düzelebileceğini ama çok çalışması gerektiği söylemiş. Şimdi sürekli doktorun önerdiği şekilde çalışıyormuş. Okulda sessiz olarak idare edebileceğini sanmış ama olmamış. Şimdi utanç duyuyormuş. Bir daha sınıfa dönmek istemediği duyunca dayanamadım. Bunun utanılacak bir şey olmadığını, iyi bir kalbin her şeyden değerli olduğunu ve arkadaşlarımın şimdi üzgün olduğunu söyleyip, onu biraz da zorlayarak sınıfa götürdüm. Gerçekten de sınıfa girdiğimizde öğretmenimiz sarılarak öptü. Tüm arkadaşlar özür dileyerek, ona yardımcı olmaya söz verdiler.

Bu bizim sınıfın bir sırrı olmuştu ve diğer sınıfların bundan haberi olmayacaktı. O günden sonra bütün arkadaşlar Aykut'a egzersizlerinde yardımcı olduk. Aykut günden güne daha iyi konuşuyordu. Doktor bile şaşırmıştı. Sene sonu geldiğinde Aykut bizler kadar iyi konuşmaya başlamıştı. Hatta yıl sonu gecemiz için hazırladığımız tiyatroda başrolü ona vermiştik ve o gece kendi yazdığı "Sınıfım" adlı şiiri okurken hepimiz gözyaşlarımızı tutamadık.

Biz ona kendine güvenmeyi ve dostluğu öğretmiş, yeni gerçek bir arkadaş kazanmıştık. Dostluğumuzun ömrümüzce süreceğini biliyorduk...

Erman Çolak

Komutan Başçürük ve Askerleri

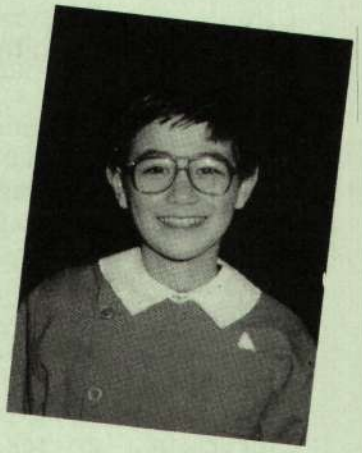

MERHABA, BEN diş fırçası. Size başımdan geçen bir olayı anlatacağım:

Ben yeni alındığımda hiç kullanılmazdım. Sahibim Ali adında biriydi. O gün Ali dişlerini gene fırçalamamıştı. Bu sırada dişlerinde yeterince çoğalmış mikroplar fırsat kolluyorlardı. Ne için mi? Tabii ki bir çürük yaratmak için. Mikrop ordusunun komutanı Başçürük, albayla konuşuyordu: " Bu gece saldırabiliriz Komutanım.","Evet, bu gece saldıralım Albay, hemen mikroplar arasında en tecrübelilerden bir grup oluştur ve Yüzbaşı'ya söyle, bu mikropları sağ azı dişinin çeşitli bölgelerine yerleştirsin." "Baş üstüne Komutanım."

Mikroplar arasında bu konuşmalar geçerken Ali her şeyden habersiz uyuyordu. Evet, işte mikroplar saldırıya geçmek üzerelerdi. Komutan Başçürük saldırıyı bizzat kendi yönetecekti. Bu sırada Yüzbaşı askerleri yerleştirmişti bile... Komutan Başçürük, Albay'a "Söyle Binbaşı'ya tabur 1, 2, 3'ün komutasını ona veriyorum. Yüzbaşı'ya da 5 ile 6'ncı taburları, sana da Albay, geri kalan taburları veriyorum. Emrimi duyunca saldırın," der Komutan.

Ve Komutan "İleri..." der ve bütün mikroplar saldırmaya başlar. Azı dişine büyük hasar verirler. Bu sırada Ali acıyla uyanır ve tabii ki anne ve babası da. Ali, "Anne sağ azı dişim çok ağrıyor," der. Annesi babasına "Hemen Ali'yi dişçiye götürelim," der. Hemen arabalarına atlarlar ve yola çıkarlar. Bu sırada başta Komutan Başçürük olmak üzere bütün diğer taburların komutanları zevkten dört köşeydiler. Albay Binbaşı'ya "Bu diş kurtulamaz," der. Binbaşı da "Bence de öyle," diye karşılık verir. Ve bu sırada Ali, anne ve babasıyla dişçiye ulaşmıştır. Ali'yi hemen içeriye alırlar ve dişlerini incelemeye koyulurlar. Ama diğer mikroplar dev gibi gördükleri bu temizleme aletiyle karşılaşınca çok korkarlar. Aralarında "Sonumuz geldi," diye konuşmaya başlarlar. Bir saat sonra Ali tedaviden çıkmıştı. Eve gidince hemen beni alıp dişlerini fırçalamaya başlar. Ali kısa sürede iyileşir. Ama bu arada unuttuğumuz bir şey var. Tabii ki Komutan Başçürük ve onun mikropları. Mikropların çoğu ölmüştür. Şu sırada sanırım dövünmekle meşguldür. Heh... Heh...

Hadi hoşça kalın, görüşmek üzere. Ha unutmadan, siz de Ali'nin durumuna düşmek istemiyorsanız her yemekten sonra dişlerinizi fırçalayın. Anlaştık mı?

Emre Açıksöz

Onu Seviyorum... (18)

Fatih Erdoğan

OKUL ÇANTAM çok ağır. Çünkü bütün derslerimin kitaplarını, o gün o ders olsun olmasın, yanımda taşıyorum. Çantamın sapını kavrayan elim terli. Sap elimden kayıyor. Okul servisleri yanımsıra geçerken ben ikide bir çantamı hoplatıp yeniden daha sıkıca kavrıyorum. Yol boyunca okuldan trene doğru yürürken akşamüzeri güneşi tam karşıdan gözümün içine doluyor. Servisler içlerine doldurdukları öğrencilerle arkalarından homurtulu gazlar çıkararak batan güneşe doğru gözden kayboluyorlar. Arkadaşlarım var o servislerde, ama arkalarından bakınca insan taşıyan araçlardan çok, savaşa giden tankları andırıyor hepsi.

Elimin çantamın sapındaki yerini yeniliyorum. Birden endişeleniyorum. Onun servisi geçti mi yoksa? Bakmaya utandığım için emin olamıyorum. Beni kendisine bakarken yakalarsa diye korkuyorum. Yeşil servisin en arka sağında oturuyor hep ve dışarı bakıyor. Okul çıkışından kavşağa gelene kadar onun servisinin yanımdan geçmesini bekliyorum. Ama başımı kaldırmadan. Bazen trafik sıkıştığında uzun uzun birlikte yürüyoruz. O serviste, ben yaya. Aramızda iki metre var ya da yok. O bana bakıyor mu? Bilmiyorum. Onunla yanyanayım. Kalbim hızlı hızlı çarpıyor. Duyar mı? Camın ardından sesimi bile duymaz aslında, ama yine de korkuyorum. Servisler az ilerdeki kavşakta duruyor. Kavşakta trafik ışıkları yok. Bu nedenle trafik hep sıkışıyor. Servis şoförleri hünerli manevralar yaparak, öteki üç yönden gelen araçların arasından sıyrılarak karşıya geçmeyi başarıyor. Çoğu kez de çarpmalar, kavgalar, hatta dövüşler oluyor.

Kavşakta duran minibüsler birden gazlıyor. Ortalığı toz dumanla birlikte kulakları sağır eden bir homurtu kaplıyor. Sonra bir çığlık. Karşıya geçmek üzere kendilerini yola atan kalabalık olduğu yere çakılıyor. Havada uçan bir çanta ve küçük bir insan bedeni görüyorum. Kalabalık kavşağın ortasına yığılıyor. Ne oldu? Yaklaşamıyorum bile. Sesler yükseliyor. Servisler boşalıyor. İnsanlar koşuşuyor, terleyen elimden çantam yere düşüyor ve birden karşımda onu görüyorum. Tam önümde duruyor. Yüzü kıpkırmızı. Dudakları titriyor. Gözleri gözlerimde. Gözlerimi kaçıramıyorum, çünkü ağlıyor. "Ezildi! Orta birlerden..."

Omuzuma başını yaslayıp hıçkırmaya başlıyor. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Yeniden kavradığım çantamı olduğu yere bırakıyorum, ama ellerim bir türlü onu teselli etmek, kucaklamak üzere donup kaldığı yerden yukarı kalkmıyor. Az önce yüzüne bakmaya korkuyordum şimdi sımsıkı boynumda. O orta birdeki çocuğa mı borçluyum bunu? Onun ezilmesine... İçimde korkunç bir vicdan azabı.

Birden kendini toplayıp kollarını çözüyor. Burnunu çekerek ve yere bakarak servisine koşuyor. Servis kalabalığın arasından süzülüp yoluna gidiyor. Arka camdan parıldayan gözyaşlarını ve kızarmış yüzünü görüyorum son anda. Belki camın parıltısı, ve belki de yalnızca batan güneşin kızıllığı gördüğüm...

Gazete

Carlo Manzoni

Türkçesi: Fatih Erdoğan

BAY VENERANDA trene bindi ve vagonda oturmakta olan bir adama yaklaştı.

"Affedersiniz," dedi, "Gazete okuyabilir miyim?"

"Efendim?" dedi adam, soruyu doğru anlayıp anlamadığını düşünüyordu bir yandan.

"Dedim ki, acaba gazete okuyabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi adam. "Gazete okumanız beni asla rahatsız etmez. Okuyabilirsiniz."

"Hayır, sanırım okuyamam," dedi Bay Veneranda.

"Niçin?"

"Çünkü gazetem yok. Bu yüzden okuyamam. Anlıyor ' musunuz? Gazetem olmadığı halde bana gazete okuyabileceğimi nasıl söyleyebilirsiniz ki? Siz gazeteniz olmadan gazete okuyabilir misiniz?"

"Ben? Hayır okuyamam," diye kekeledi adam.

"Ee, siz gazeteniz olmadan gazete okuyamayacağınıza göre, doğaldır ki, ben de okuyamam," dedi Bay Veneranda. "Ben sizden çok farklı biri miyim?"

"O halde gazete okumayacaksınız," dedi adam, artık nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmeksizin.

"Tabii ki okumayacağım. Gazetesi olmaksızın gazete okuyabileceğini sanan biri olsa olsa bir salak olur. Siz demin benim gazete okuyabileceğimi söylemiştiniz."

"Söylemiştim tabii, ama o sırada gazeteniz olmadığını bilmiyordum," dedi adam.

"Şimdi biliyorsunuz. Bu durumda görüşünüzde ısrarlı mısınız?"

"Hayır hayır, değilim," dedi adam, "Gazeteniz yok, okumak da yok."

"Ama bir gazete satın alabilirim, değil mi?" dedi Bay Veneranda. "Yoksa siz benim bir gazete satın alamayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Yoo hayır..." diye kekeledi adam. Ne söyleyeceğini bilmez haldeydi.

"Öyleyse? Neyse ki şimdi çıkmak zorundayım. Kim bilir benden daha neler isteyecektiniz."

Ve Bay Veneranda hızla vagondan çıkıp homurdana homurdana uzaklaştı.

Biz çocuklardık

Biz çocuklardık
Erik güler
Çelik çomak ağlardık
Dizlerimiz kan çiçeği
Gözlerimiz ateş böceği
Annemiz çağırmasa
Belki yüz yıl yaşardık

Biz çocuklardık
Su düşünür
Yağmur üşürdük
Okul çantamızdan hafif
Mutsuz annelerden ağırdık
Gölgeli perdelerin korkusunu
Sanmayın ki biz çağırdık

Biz çocuklardık
Masallar kadar gerçek
Bayramlar kadar yalandık
Göğe uçtukça balonlarımız
Ölümden bir şey anlamazdık
Biz yarınlardık
Biz çocuklardık

Fatih Erdoğan

RÜZGÂRIN ÖYKÜSÜ

Öykü ve Resimler:

Mıstık

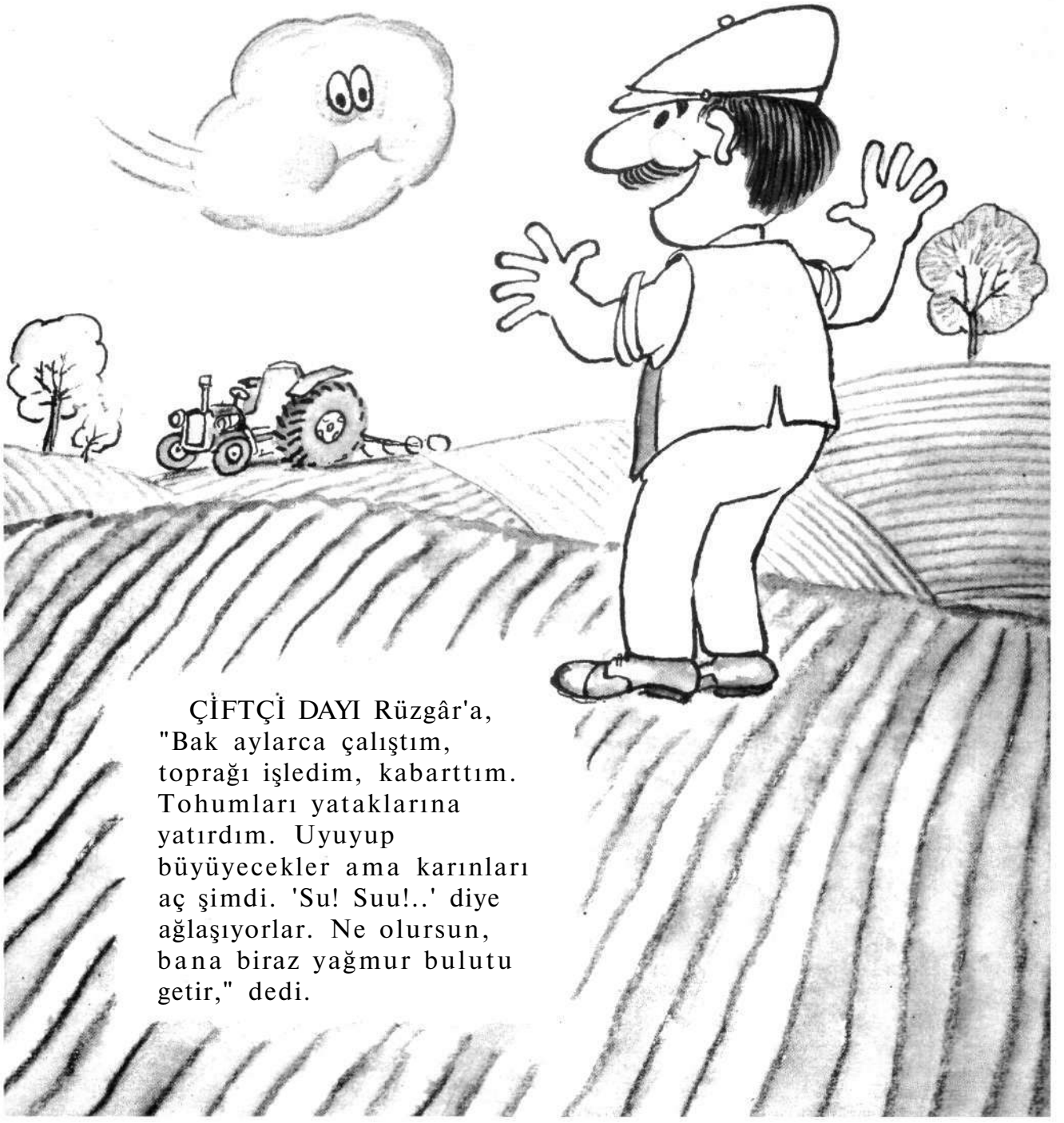

ÇİFTÇİ DAYI Rüzgâr'a, "Bak aylarca çalıştım, toprağı işledim, kabarttım. Tohumları yataklarına yatırdım. Uyuyup büyüyecekler ama karınları aç şimdi. 'Su! Suu!..' diye ağlaşıyorlar. Ne olursun, bana biraz yağmur bulutu getir," dedi.

Rüzgâr, "Pekiyi getireyim," deyip yola çıktı.

Gök masmaviydi. Yakınlarda küçücük bir bulut bile görünmüyordu. "Bari iki bulut olsaydı!.." diye düşündü içinden. Sonra kendi kendine güldü. Bir iki tanecik bulut ne işe yarardı ki! Ona besili, şişman, içi yağmur olabilecek su buharıyla dolu bulutlar gerekti. "Nerede bulabilirim acaba böyle bulutları," diye düşündü. "Güneşe sormalıyım. O bilir böyle bulutların nerede olduğunu. Çünkü suları Güneş buharlaştırır, bitkileri Güneş canlandırır, toprağı o ısıtır. Güneş istemese ben de esemem."

Hemen yükselerek Güneş'e çıkmak istedi, ama hava katmanları yolunu keserek sordular:

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Güneş Başkan'a çıkacağım."

"Geleceğinizden haberi var mı?"

"Hayır, ama hemen görmeliyim onu."

"Biliyorsunuz, Güneş Başkan'ın çok işi var. Yalnız bizim dünyamızı değil, çevredeki dokuz gezegeni de o yönetiyor."

"Siz lütfen başkana haber verin. Çiftçi Dayı'nın tohumları susuzmuş deyin."

Rüzgâr, Güneş Başkan'ın odasına girdi. Başkan büyük bir hızla çalışıyordu. Çok çalışkan birini anlatırken, "Ateş gibi çocuktur!" derler ya, işte öyle çalışıyordu. Her yanından alevler fışkırıyordu. Sıcaktan üzerindeki madenler erimiş, birbirine karışmıştı. Rüzgâr'ın konuşmasını beklemeden, "Evet biliyorum! Çiftçi Dayı'ya yağmur gerekli," dedi.

Sonra ekledi:

"Yalnız onun tarlası denize çok uzak. Yakındaki göller ve dereler ona yeterli buharı üretemiyor. Çünkü suları az. Sen hemen denize koş! Onun suyu çoktur. Biliyorsun dünyanın dörtte üçü denizlerle kaplıdır. Ona emrimi bildir. Birlikte hazırladığımız buharları sana versin. Bu buharlardan meydana gelen bulutları al, önüne kat, Çiftçi Dayı'nın tarlasına götür. Oraya gelince Soğuk Hava Katları'na emrimi bildir, buharları soğutup yağmur yapsınlar."

Rüzgâr, Güneş Başkan'a, "Emredersiniz," dedi. Kapıya doğru yürüdü. Tam çıkıyorken Güneş Başkan arkasından seslendi:

"Az kalsın unutuyordum. Geçen sefer bulutları çok soğutmuşlar, dolu yağmış. Hem de kocaman kocaman, ceviz iriliğinde dolular. Bu buz parçaları, yollarda, kırlarda, açıkta kalıp bir yere sığınamayan insanların başlarına düşünce kafaları yarılmış zavallıların. Evlerin camları, damların kiremitleri kırılmış, milyarlarca liralık zarar olmuş. Yağmur diyorum, kar yağdırıyorlar. Kar diyorum, dolu yağdırıyorlar.

Anlatamadım istediğimi bir türlü. Bu sefer dikkat edin, bir yanlışlık yapmayın. Kışın bitkileri örtüp ısıtmak için Çiftçi Dayı'ya biraz kar gerekli olacak, ama şimdi yağmur istiyor. Aman şaşırmayın. Haydi koş! Rüzgâr gibi git."

Rüzgâr, Güneş'i yeniden selamlayarak hızla yola çıktı. Çabuk olmalıydı. Tohumlar, "Su, su. Su isteriz!" diye ağlaşıyordu. Oysa deniz uzaktaydı. Rüzgâr, Güneş'in yanında olduğu için insanlar, "Aman, hiç rüzgâr yok," diyordu. Küçük bir çocuk, uçurtması havalanmadığı için kızıyor, "Ah bir rüzgâr çıksa," diyordu.

Rüzgâr birdenbire hızla esince, uçurtmasını aldı götürdü. Çocuk uçurtmanın arkasından bakakaldı. Yalnız o kadar mı ya!..

Balonlu bir çocuğun balonunu, ipte asılı, iyi mandallanmamış çamaşırları, şapkaları ağaçların yapraklarını taktı eteğine götürdü. Böyle uzun bir süre estikten sonra denizi gördü. Deniz, gene kara ile kavga ediyordu. Zaten eskiden beri geçinemezlerdi.

Anlaşamadıkları konu şuydu. Deniz, "Ben karalardan daha büyüğüm!" diye övünüyor,

kara, "Hayır, ben denizlerden daha büyüğüm!" diye cevap veriyordu ona.

Deniz, "Hıh cahil! Biraz coğrafya okusana. Bak orada, denizler karalardan üç kez daha büyüktür yazılı," dedi.

Kara, "Evet, öyle yazılı, ama bu yalnızca insanların yaşamasına elverişli olan karaların büyüklüğü. Oysa denizlerin altı da karadır. Karalar bir kase gibi, denizleri içine almıştır. Örneğin denize ağır bir şey atsak, batar batar sonunda dibe çarpar. İşte üstünde oturduğun yer de benim bir parçam. Orası da kara. Yalan mı?"

Evet ikisinin de söylediği doğruydu. Zaten bunun için anlaşamıyorlardı. Bu kavgalarda Rüzgâr da her zaman denizden yana olur, hızla eserek dalgaları irileştirir, karayı, 'Güm! Güm!' dövmeye başlardı. Kara, denizden daha ağırbaşlı, daha durgundu ama bazen canına 'Tak!' eder, dalgaların vurarak oyduğu kara parçalarının üst kısımlarını kaldırıp denizin kafasına atardı. Gene aynı şeyler oldu. Ama Rüzgâr bu sefer kavgayı uzatmadı. Denize Güneş'in emrini bildirdi. Denizin elinde birikmiş birçok bulut vardı, Rüzgâr, hemen onları önüne katıp yola çıktı. Bulut çobanlığı onun eski işiydi. Ama bugün işi aceleydi. Üstelik biraz önceki kavga yüzünden bulutları saymayı unutmuş, gereğinden fazla almıştı.

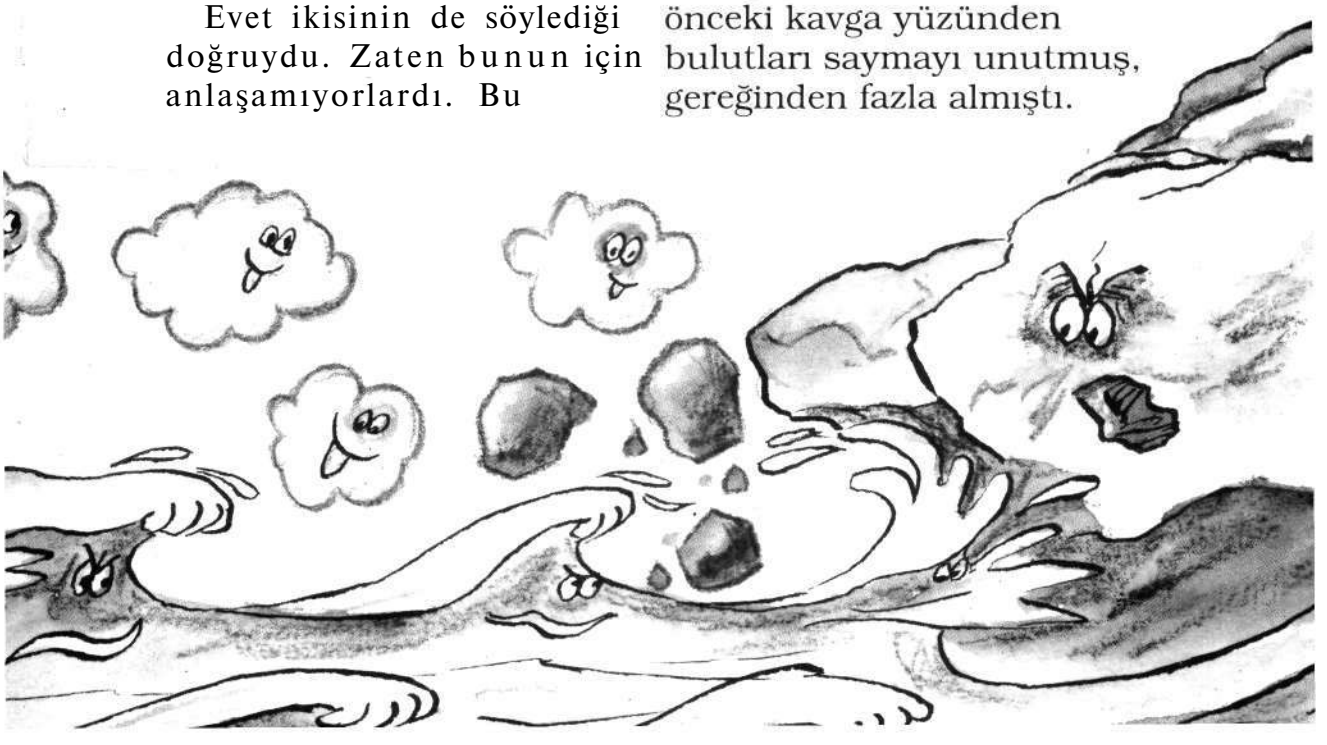

Aceleden yolunu şaşırdı. Bulutlar, sağa sola seğirtti. onların arkasından koşarken bulutları birbirine çarptırdı. Bulutlar çarpışınca şimşekler çaktı, yıldırımlar düştü. Üstelik yıldırımlardan biri bir ağaca düşünce, koca ağaç çatır çatır yıkıldı. Yanlış yerde yükselip, Soğuk Hava Katı'na, tarlaya gelmeden girdiler. Soğuk Hava Katı, hemen orada yağmur yağdırılacağım sandı. Aceleyle, bardaktan boşalırcasına yağmur yağdırdı. Bu yüzden, dereler, ırmaklar taştı, çevreyi seller bastı. Rüzgâr, geri kalan bulutları güçlükle toparlayıp, yeniden yola çıktı. Olanlara çok üzülmüştü. "İşte kavganın, dikkatsizliğin sonu böyle kötü olur! Denizle Kara'nın kavgasına karışacağıma, bulutlarımı alıp yoluma gitseydim bunlar olmazdı," diye söyleniyordu. Sonunda Çiftçi Dayı'nın tarlası göründü. Rüzgâr yavaşladı. Soğuk hava da işini dikkatle yapınca, tarlaya tatlı tatlı yağmur yağmaya başladı. Çevreyi mis gibi güzel, taze toprak kokusu sardı. Tohumlar bu yağmuru doya doya içti. Birbirlerine güzel düşler dileyip, uykuya daldılar. Düşlerinde hepsi de birer güzel bitki olduklarını görüyordu. Çiftçi Dayı, Rüzgâr'a teşekkür etti.Rüzgâr, "Hoşça kal Çiftçi Dayı. Tohumlar uyuyadursunlar. Kışa, onlar için kardan yapılmış bembeyaz, tertemiz, güzel bir yorgan getireceğim," dedi. Sonra, tatlı tatlı eserek uçtu gitti.

KAKALAR GÜNÜ

Fatih Erdoğan

GÜÇLÜPINAR KÖYÜNDE gün olanlara hiç kimse kolay kolay inanamaz. Günün anlam ve önemi her yıl dönümünde anlatılır, ama hiç kimse olayın neden olduğunu hâlâ bilemez. Olayla ilgili tek yazılı belge parkın yanındaki genel tuvaletin temizlikçisinin tuttuğu günlüktü. Bir tuvalet temizlikçisinin neden günlük tuttuğu da henüz cevabı olmayan sorulardan biriydi. Adam eski püskü bir deftere tükenmez kalemle tuvalete giren çıkanların sayısını kaydediyormuş. Bazı yakın tarihçiler olayı ekonomik olarak açıklıyorlar. Adamın tuvalete giren çıkanı kaydetmesi, giriş ücretlerinin toplamını yapabilmek, böylece kazanılan parayı ortağıyla rahatça bölüşebilmek için olabilirmiş. Bilmiyorum, onlar öyle söylüyor. Çünkü defterde her kişinin bulunduğu satırın karşısında büyük su', küçük su' gibi notlar varmış. Başkaları bu fikre karşı çıkıyor. Onlara göre adamın asıl merakı edebiyat ve bu günce de tuvalet güncesi değil, adamın normal güncesi.

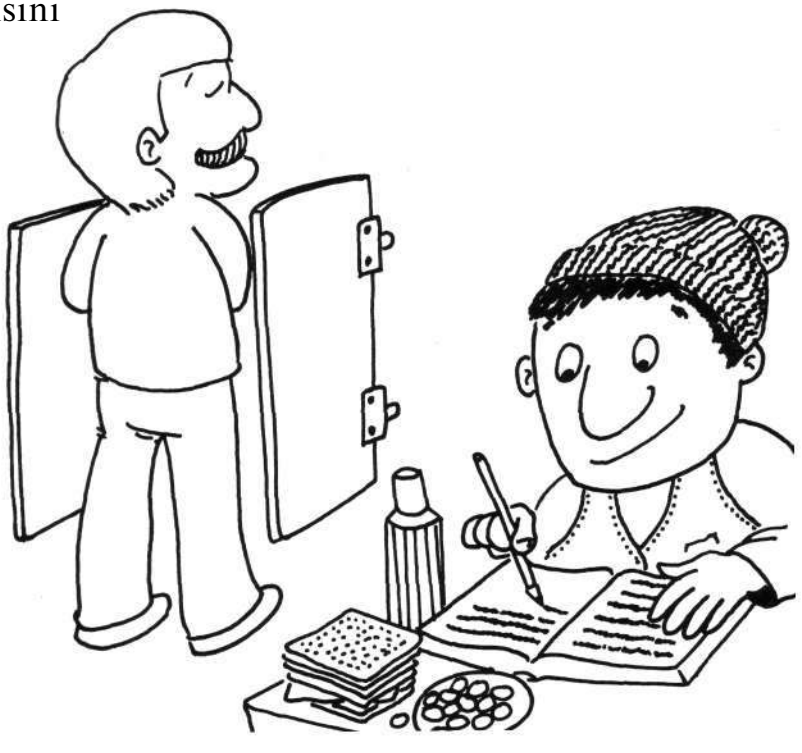

Çünkü, bu notlarda tuvaleti kullananların isimleri yokmuş tabii, ama her biri ayrıntılı bir şekilde tarif ediliyormuş. "Bıyıkları yukarı kıvrık, kenarları sigaradan sararmış. İki yana sallanarak yürüyor ve sık sık öksürüyor, sanki boğulacak. Aynaya bakarken kaşını kaldırıyor. Pantolonunun paçaları çok kısa..." veya, "Çişini yaparken tavana bakıyor. Kulaklarının içi kirli. Göbeği var, kemerinin üstünden sarkıyor..." gibi.

İşte bu günceye göre o gün Güçlüpınar Köyü'nün bu tuvaletine büyük bir akın olmuş. İçersi dolmuş, taşmış. Bu tuvalet yapılalıberi ilk kez kapıda kuyruk olmuş. Kuyrukta sıra kavgaları çıkmış. Zaten tuvalet bekçisi o gün günce tutmayı filan bırakmış. Hangi birini yazacakmış ki...

Her şey o tuhaf görünüşlü adamın köye gelmesiyle başlamış. Kafasında kendi boyundan daha büyük bir şapkası varmış bu adamın. Pabuçları sivri sivriymiş. Boynunda kocaman bir çalarsaat asılıymış ve ağzının kenarlarında rafadan yumurta izleri varmış. Adam köyün kahvesine girmiş ve bir sandalyeye oturmuş. Herkes bir süre onu izlemiş, ama kimse bir şey sormaya cesaret edememiş. Ama biraz sonra adam hepsini soru yağmuruna tutmuş. Çok tuhaf sorularmış bunlar. Kimse bu soruları cevaplandıramıyormuş. "Çay bardaklarının beli niye ince?" diyormuş örneğin. "Ayakkabıların içinde neden dil vardır?" diyormuş. Ya da, "İlk yoğurdu nasıl yaptılar?" diye soruyormuş. Herkes işini gücünü bırakmış, onun sorduğu sorulara yanıt bulmaya uğraşıyormuş. "Cümleye niçin büyük harfle başlıyoruz? Niçin sevindiğimizde hah hah, üzüldüğümüzde vah vah diyoruz? Niçin sandalyeye

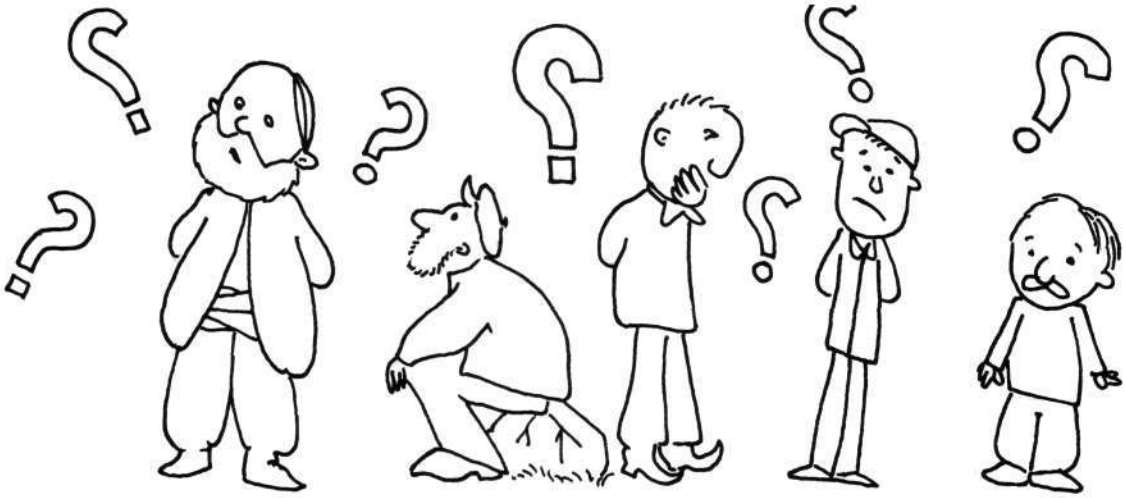

oturduğumuz halde "Masaya oturdum" diyoruz? Niçin hapşırınca 'Çok yaşa!' diyoruz da öksürünce demiyoruz?" gibi sorularla kahvedeki köylüler perişan olmuş. Adamın soruları kahvenin dışına taşmış bütün köye yayılmış. İnsanlar işi gücü bırakmış, adamın sorularına yanıt arıyormuş. Adam en sonunda, "Neden evlerinizde yalnızca bir tuvalet var, ya hepinizin aynı anda kakası gelirse ne olacak?" diye son bir soru sorup köyden ayrılmış.

Ayrılmış ayrılmasına, ve köy halkı da adamın o tuhaf sorularından çoğunu unutup gitmiş, ama o son soru... İşte o son soruyu köy halkı bir türlü unutmamış. Unutamazlarmış da, çünkü her birinin günde en az bir kere kakası geldiğinden bu soru da akıllarından çıkmaz olmuş. Tuvalete bu soruyla girer olmuşlar. "Ya aynı anda... Hepsinin birden... Olur mu olur... Neden olmasın?.."

İşte hepsi tuvalete bu sorularla girer çıkar olmuş. O kadarki bazıları tuvalette bu soruna çözüm aramak yüzünden kakasını yapamadan dışarı çıkıyormuş. Kahvede sokakta herkes bu konuyu düşünür hale gelmiş, ama hiçbiri de çıkıp o tuhaf adamın bu son sorusunu kafasına taktığını ötekilere itiraf edemiyor, çözümü kendi kendine arıyormuş. "Bir ben, eşimle iki kişi, iki çocuk, bir de kayınvalidem etti mi sana beş. Haydi bakalım, ya beşinin birden... Aynı anda... Üstelik ben de tuvalette gazete okurum. Okumazsam olmaz,

dünyada yapamam." Hepsi buna benzer kaygılarla işe gidiyor, sonra yine aynı endişelerle bunalmış olarak eve dönüyormuş. Birçoğunun tuvalet alışkanlığı değişmeye, aksamaya başlamış. Çünkü kafalarının içi bir türlü rahatlamıyormuş, tuvalette sıkıntıyla oturuyorlar, ama ne bir çözüm bulabiliyor, ne de kakalarını yapabiliyorlarmış.

Evlerine insan sayısı kadar tuvalet yapmaları pratik değilmiş. O kadar tuvaleti nereye sığdıracaklarmış ki? Lazımlık kullansalar? Ama lazımlığa nerede oturacaklar? Evin salonunda mı? Bu da iyi bir fikir sayılmazmış. Yani, hiçbiri uygun bir çözüm bulamıyor, ama hepsi de günden güne tuvalet sorunlu kişiler haline geliyorlarmış. Aralarında bir haftadır kakasını yapmayanlar varmış. Bunlar ortalıkta sıkıntılı bir yüzle dolaşıyor, arada bir durup yüzlerini buruşturarak ıkınıyorlarmış. Bazen bu ıkınmalar işe yarayacak gibi oluyor, öyle zamanlarda hemen tuvalete koşuyorlar, ama çok geçmeden aynı sıkıntılı yüzle çıkıp iki büklüm dolaşmaya devam ediyorlarmış. Bunların sayısı hızla artmış. Önceleri gençler çoğunluktaymış. Bunlar bu tür sorulara karşı daha duyarlı olduklarından ve mutlaka işe yarayacak bir çözüm bulmaya kararlı olduklarından daha çok dertlenmişler. Daha çok dertlendikleri ve çözüm de bulamadıkları için kısa zamanda sokakta iki büklüm dolaşanlar grubuna katılmışlar.

Yaşlılar önceleri soruyu önemsememişler. Zamanında nasıl yapıyorduysak yine öyle yaparız, demişler. Ama daha sonra gençlerin bu halini gördükçe ister istemez onlar da tasalanmışlar. Tuvalette daha uzun kalmaya, üstelik bir süre sonra onlar da hiçbir şey yapamadan çıkmaya başlamışlar.

Sorun hızla yayılmış. Artık tuvaletler nerdeyse hiç kullanılmıyormuş. Herkes acıyla ve şaşkınlıkla köyün meydanında kıvranarak dolaşıyormuş. Dolaşanlar bir çözüm yolu bulur diye muhtara bakıyorlarmış, ama zavallı muhtar daha da kötü durumdaymış. Bir yandan koşar adımlarla bir o yana bir bu yana kıvrana kıvrana gidip geliyor, bir yandan da, "Ya herkes... Aynı anda... Ya herkes... Aynı anda... Ya herkes... Aynı anda..." diye sayıklıyormuş. Ama sözün geri kalan bölümünü söylemiyormuş. Çünkü o da ötekiler gibi, kakasının geldiğini, ama bu soruyu düşünmekten kakasını yapamadığını gizliyormuş.

Sonunda bir akşamüzeri gün batmadan az önce meydanda "Cırrrrrrrrrrrr..." diye bir ses duyulmuş. Herkes sesin geldiği yere bakmış. Bir annenin kucağındaki iki aylık bebekten geliyormuş bu ses. Köy halkının kafasını meşgul eden sorudan henüz haberi bile olamayacağı için rahatlıkla kakasını yapıyormuş bebek. Herkes onun başına üşüşmüş. Köy halkı büyük bir sessizlikle gözlerini bebeğe dikmiş. Bebek onların gözlerine baka baka, kaşını gözünü oynata oynata ıkınmış ıkınmış ve daha uzun bir "Cırrrrrr..." sesiyle birlikte kakasını yapmış bitirmiş. Annesi bebeğin altını değiştirirken köy halkı birbirinin üstüne basarak, itişip kakışarak bebeğin kakasına imrenerek bakmış. Sonra dönüp birbirlerine bakmışlar. Yüzlerindeki acılı ifade sanki yumuşar gibi olmuş. Bir tanesi sonunda dayanamamış. "Ah ben de yapabilsem," demiş. Ondan cesaret alan bir başkası, "Ah nasıl da şu bebeğe özendim,"

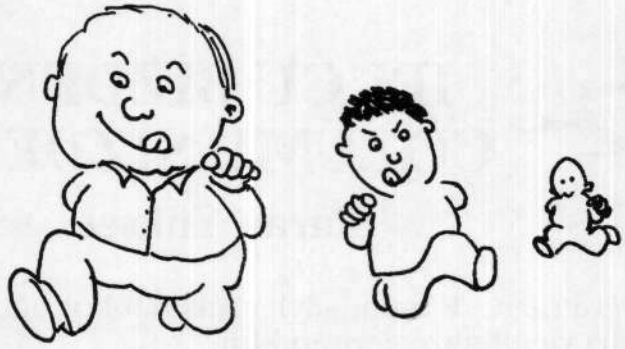

demiş. Sesler çoğalmış. Herkes birbirine sorununu itiraf etmeye başlamış. Sorunlarının aynı olmasına ve bunu o ana kadar bilmiyor olmamalarına şaşırıyorlarmış. Konuşmalar ilerledikçe rahatlamaya başlamışlar. Önce bir tanesi izin istemiş ve eve doğru yürümeye başlamış. Daha yarı yola ulaşmadan karısı yetişip onun önüne geçmiş. İkisi de tuvalete koşuyormuş. Biraz sonra meydandaki herkes evine koşmaya başlamış. Büyük bir tuvalete gitme yarışı başlamış. Herkes rahatladığı için herkesten önce tuvalete ulaşmak istiyormuş. Ama işte bu yüzden de en çok korktukları şey başlarına gelmiş. Herkesin aynı anda kakası varmış şimdi. Tuvalete ötekilerden önce ulaşanlar kapıyı içerden sürgülüyor, sonra da derin bir OHHH! çekerek rahatlıyormuş. Dışarda kalanlar kapıyı yumrukluyor, ya da koridorda acı çığlıklar atıyorlarmış. Kalabalık evlerde oturanların bazıları tek başına yaşayan komşularına koşmuşlar hemen. Ama evlerdeki tuvaletlerin herkese yetmesi mümkün değilmiş. Birçoğu tuvalet peşinde koştururken altına kaçırmış. Tuvaletlerdeki sifonlar dolmaya fırsat bulamadığından tuvaletler temizlenememiş, klozetler dolmuş taşmış. İnsanların bir bölümü evlerde sıra gelmeyeceğini anlayınca parkın yanındaki genel tuvalete koşmuş. Orada da işte o yukarda anlatılan kuyruklar olmuş. Kuyruklarda kavgalar çıkmış.

Tarihçiler ne derse desin, Güçlüpınar Köyü halkı yaşadığı o tuhaf güne kendi aralarında Kakalar Günü adını takmış. O tuhaf sorular soran adamı da bir daha gören olmamış.

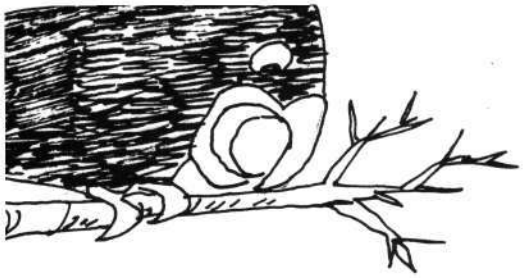

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Öğretmen: "Füsun, söyler misin, okuduğumuz parçanın yazarı ve dilimize çeviren kim?"

"La Fonten yazmış, Orhan Veli çevirmiş öğretmenim."

"Evet. Oğuzhan sen de bu fablı özetleyerek anlat."

"Bir karga, ağzındaki peynirle bir dala konmuş. Aşağıda gezinmekte olan tilki, onu görünce ağzının suyu akmış. Tilki seslenmiş:

'Sen ne şirinsin, ne güzelsin! Kim bilir, senin sesin nasıl güzeldir.'

Şişinen karga ise sesinin güzelliğini göstermek için şarkı söylemek istemiş. Tabii, karga ağzını açar açmaz peynir yere düşmüş. Tilki de onu afiyetle midesine indirmiş."

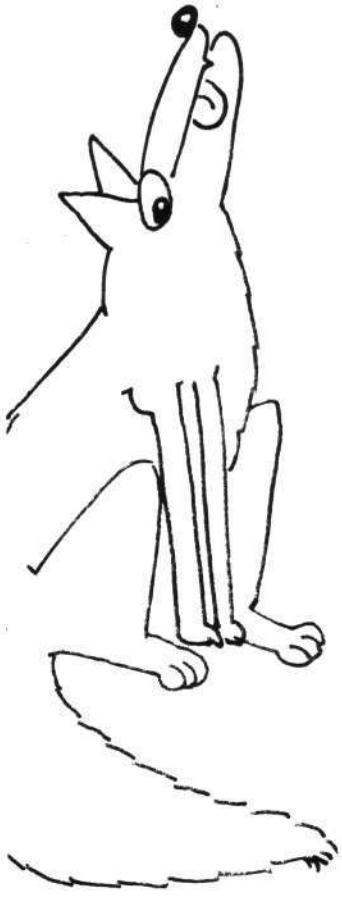

"Peki..."

Oya: "Öğretmenim, arkadaşımız son cümleyi söylemedi."

"Neymiş son cümle?"

"Yazar öyküsünü 'Her dalkavuk bir alığın sırtından geçinir,' diye bitiriyor."

"Güzel. Şimdi bu cümlede geçen alık sözcüğünün eşanlamlı ve karşıt anlamlı sözcüklerini sözlükten araştıralım."

Sinan: "Eşanlamlı sözcükler: *Akılsız, avanak, saf, hödük..."*

Ebru: "Karşıt anlamlı sözcükler de: *Akıllı, açıkgöz, uyanık, kurnaz'mış* öğretmenim."

"Evet çocuklar, acaba öyküdeki tilki için akıllı mı, yoksa kurnaz mı demeliyiz?"

Sinem: "Ama öğretmenim, akıllı ve kurnaz sözcüklerinin eşanlamlı olduğunu demin söyledik. Eğer bu sözcükler eşanlamlı yani anlamdaşlarsa niçin böyle bir soru soruyorsunuz? İster akıllı ister kurnaz deyin, fark etmemesi gerekir."

"Bakın çocuklar Sinem, ince bir konuya dokundu. Önce sözlüklerinizden bu iki sözcüğün anlamını okuyun.

Ondan sonra eşanlamlı sözcükler üzerinde konuşalım."

Kaya: "Okudum öğretmenim. Akıllı; *gerçeği iyi gören ve ona göre davranan kimse,* kurnaz ise *bazı oyunlarla amacına* ulaşan'mış. Ama her ikisi de aklı kullanıyor."

...

Sevgili Arkadaşlar,

Yukarıda, Cumhuriyet İlkokulu 5-B sınıfındaki bir Türkçe dersinde geçen konuşmaları okudunuz. Biliyorum, ders denilince bazılarınızın yüzü ekşir. Ne var ki bir derse öykü, masal, şiir girince durum değişir. Ders sıkıcı olmaktan çıkar. Okudunuz, gördünüz, 5-B sınıfının öğrencileri karga ve tilki ile birlikte kendilerini nasıl derse kaptırmışlar.

Şimdi diyeceksiniz ki, iyi güzel de bu anlattıklarının bilmece ile ne ilgisi var? Doğru, bilmece ile bir ilgisi yok. Ancak, sözün dönüp dolaşıp kurnazlık üzerine gelmesini beklemek zorundayım. Çünkü bugün size *kurnaz sorular* soracağım. Belki bilmece kitaplarından okuyanınız olmuştur:

Bilmeceleri derleyenler bunları *doğa bilmeceleri, insan üzerine bilmeceler, bilgi ölçen bilmeceler, şaka ve alay bilmeceleri* gibi başlıklarda toplayıp yayımlamışlar. Çok küçük bir bölümüne de *kurnaz sorular* demişler. Ama dilleri *bilmece* demeye varmadığından sorular demekle yetinmişler. Kurnaz soruları soranlar ise bunlara zıpır *bilmeceler, şaşırtan bilmeceler, soğuk bilmeceler* gibi adlar bulmuşlar.

Neyse, sözü fazla uzatıp Kırmızıfare'nin sabrını taşırmadan bilmeceye daha doğrusu kurnaz sorulara geçelim. Bakalım bunlara siz de kurnazca yanıtlar verebilecek misiniz?

1- Annemin annesi, babamın kaynanası, benim ninemin kaç kulağı var?
2- En inatçı saz* hangisidir?
3- Arap suya düşerse ne olur?
4- Boş cepte ne bulunur?
5- Köpek niçin sahibinin arkasından gider?

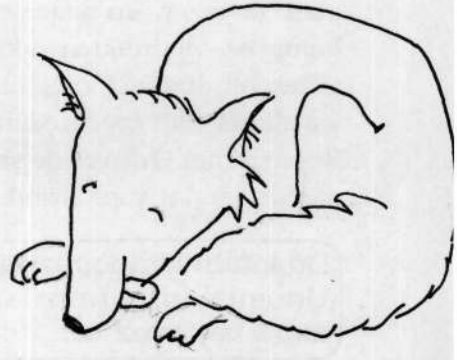

* *Saz: Çalgı, enstrüman*

Geçen ayki sorumuzun cevabı: Yalan

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Kanaryamın Öyküsü

Ayla Çınaroğlu * Res.: Yaprak Berkkan * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Şubat 1994, 32 Sayfa * 20x16 cm* 1. Hamur Kağıt * Renkli resimli * 85.000TL

Ayla Çınaroğlu 1939 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Etimesgut İlkokulu ve eski adıyla îsmetpaşa Kız Enstitüsünde tamamladıktan sonra İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Bölümünden mezun oldu. 1972 yılından beri yazan Ayla Çınaroğlunun ilk kitabı Yedi Kapılı Kent 1977 yılında Yeni Dünya Yayınlarından çıktı. Yazarımız, Mut Teyze'nin Bahçesi adlı öyküsüyle 1979 yılında Kültür Bakanlığı öykü yarışmasında ikinci oldu. Daha sonra. 1982 TOBAV Çocuk Oyunları,yarışmasında başarı ödülü, 1984 yılında De Yayınevi masal yarışmasında ikincilik, 1988'de Enver Naci Gökşen öykü yarışmasında üçüncülük ödülü aldı. Kitapları: ***Yedi Kapılı Kent, Mavi Boya, Beyaz Benekli At, Döne, Demetin Bahçesi, Kırçıl Horoz, Kedi, Köpek, Balık, Kuş, Al Takkeli Dev, Kanaryamın Öyküsü***

Bir küçücük kanarya kafesinde neşeyle şakımakta...
Neler söylüyor dersiniz kendi dilinde;
neler anlatıyor acaba?
Kim bilir neler neler geçti başından.
Gelin dinleyelim kendi ağzından

Duru ve akıcı Türkçesi'yle dikkati çeken yazarımız ***Ayla Çınaroğlu*** en yeni öykü kitabında **Yaprak Berkkan'ın** resimleriyle bir küçücük kanaryanın öyküsünü anlatıyor. Çınaroğlu çocuklara yönelik edebiyatı hem dil hem de kurgu olarak ciddiye alan bir yazar. Bu nedenle de yazdıkları okuyana okurken edebi bir tad vermekle kalmıyor, derinlikten yoksun çocuk edebiyatı dünyamıza kitabı kapattıktan sonra da süren bir düşünce zenginliği de katıyor. Birbirinin benzeri tema ve konularla iyice yorulmuş olan çocuk edebiyatımızın birçok Ayla Çınaroğlu yetiştirmeye ihtiyacı var. Kanaryamın Öyküsü de yazarın öteki kitapları gibi her yaştan edebiyatseverin okuması gereken sanat yapıtlarından. İşte size kitaptan bir bölüm. Hepinize iyi okumalar.

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

MAVİBULUT YAYINLARI 1994

	KDV dahil fiyatı
OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ	
Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*	25.000.-
Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*	25.000.-
İLK KİTAPLAR DİZİSİ	
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*	115.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*	115.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	55.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	55.000.-
Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	20.000.-
Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	20.000.-
Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	20.000.-
Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	20.000.-
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	45.000.-
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*	45.000.-
Aç Tırtıl * *Erk Carle*	45.000.-
FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ	
Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*	15.000.-
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*	15.000.-
Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*	15.000.-
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*	15.000.-
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*	15.000.-
KİTAP KURDU DİZİSİ	
Küçük Prens (Ciltli) * *A. Exupery*	68.000.-
DERGİLER	
KIRMIZIFARE (aylık dergi)	20.000.-
1 yıllık abonelik	200.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)	25.000.-
1 yıllık abonelik	125.000.-
DOSTLARIMIZ **DİZİSİ**	
Köpeğiniz ve Siz * *Emel Tezcan, Filiz Ateş Ang*	120.000.-

MAVİBULUT YAYINLARI

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

İYİ YAZARLARIN...

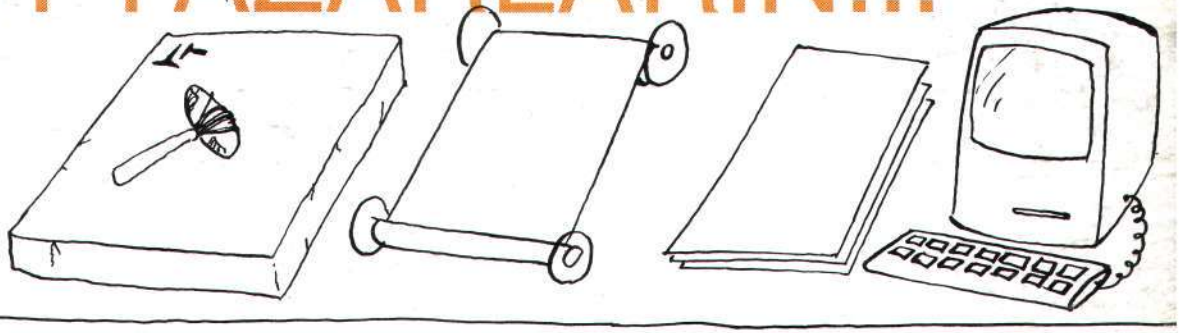

İYİ ÇİZERLERİN...

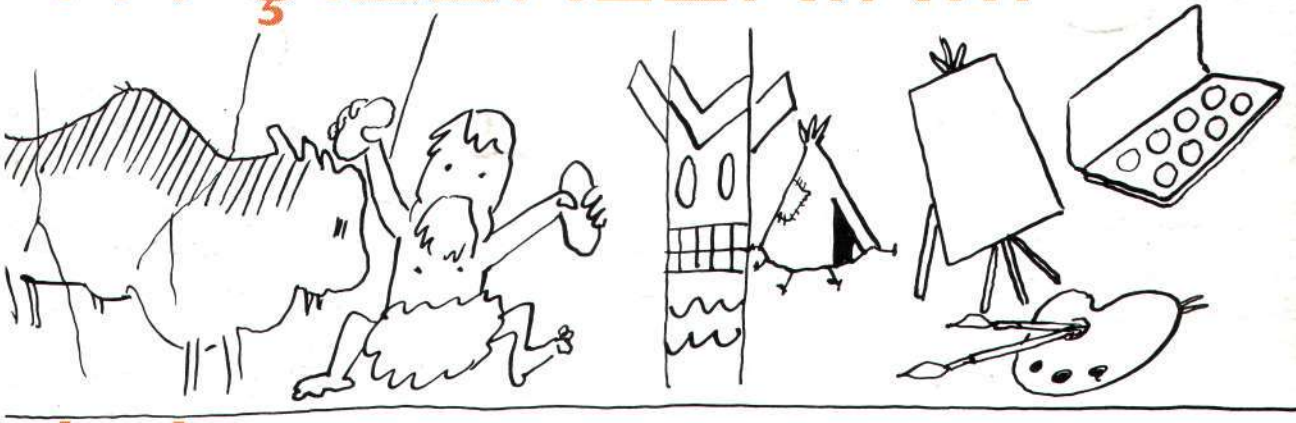
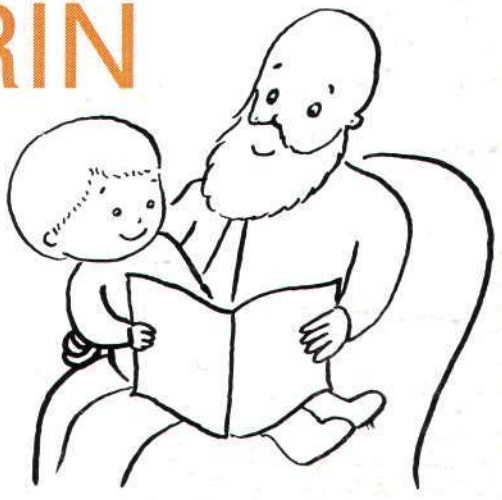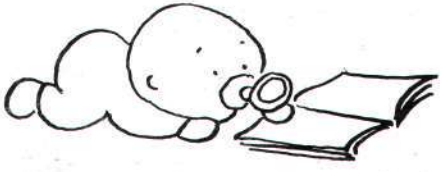
İYİ OKURLARIN DERGİSİ...